

Al Cèsar el que és del Cèsar i a Bolonya el que és de Bolonya.

Quan diem Bolonya volem dir Espai Europeu d'Educació Superior, i quan diem EEES en realitat i molt resumit volem dir convergència europea a nivell universitari. Si partim del principi que l'europeisme és bo i que la integració entre els diferents estats de la UE en diferents matèries beneficia els ciutadans, dir NO a BOLONYA voldria dir no a la convergència europea, i per tant seria un error.

Com pot dir això algú que ha estat al capdavant d'un sindicat d'estudiants i que ha criticat aquest procés? Senzill, perquè com ja va dir al seu dia Estudiants en Acció, "Bolonya sí, però no així". En definitiva, que una altra Bolonya és possible.

Quan vam fer aquest anàlisi, ens vam veure forçats a mirar que tenia de bo i que tenia de dolent Bolonya, i allà vam descobrir una cosa molt interessant. Bolonya no és res. No existeix. Com quasi cap directiva europea.

El suc del plat el fan els estats, cadascun amb la seva recepta. Bé a ser com la pizza: qualsevol cosa que porti una base de farina i tomàquet és una pizza. Després cada país, regió i cada restaurant la cuina com vol, havent-n'hi de vomitives i havent-n'hi de delicioses. I amb el Pla Bolonya passa el mateix. Qualsevol cosa que sigui un ensenyament universitari on les assignatures es cursin amb els anomenats European Credit Transfer Systems (ECTS) i al finalitzar et donin una cosa dit Grau (graduat) és Bolonya. Més enllà d'això, els continguts pedagògics, el finançament (que vindria a ser el formatge de la Pizza, es pot fer sense, però si no n'hi ha la pizza és molt dolenta) i coses com quines carreres es cursen, la gratuïtat dels estudis, si hi ha un examen o dos, entre moltíssimes altres coses, ja no és Bolonya. No és Europa: és Estat.

Bolonya és una revolució pedagògica a nivell universitari, ja que en certa forma retorna al contingut de l'institut amb adaptacions com molts treballs, petits grups, etc...front un sistema de classes magistrals que a la universitat té una tradició centenària (a les universitats medievals ja es feia servir aquest mètode). Aquest canvi trasbalsa les universitats perquè les obliga reestructurar-se internament i a més amb la intervenció de l'estat, que haurà de validar els nous plans d'estudis. A l'estat a la vegada se li obren els ulls com taronges quan veu que té l'oportunitat de tornar a posar mà a un d'aquells poders que com el judicial, sempre vol controlar però els seus components si neguen per sistema: el poder universitari. O algú que hagi anat a la universitat em dirà que no ha sentit mai cap professor parlar de la "independència universitària" i, encara que no és ben bé el mateix, la "llibertat de càtedra"?

A partir d'aquí comença la gran batalla, on els estudiants, part afectada pels danys col·laterals i que intenta passar de població civil damnificada a combatents, es veuen un pèl desubicats. Com es frena una directiva europea? I Bolonya que comporta?

No tornaré a explicar que comporta Bolonya al nostre país, ja s'ha escrit molt sobre el tema i no voldria fer-me pesat ni repetir-me, perquè al final quasi tot nou escrit sobre la

qüestió és una repetició de les seves conseqüències sense entrar en un anàlisi massa profund, no dels efectes ni de les causes, si no de l'origen.

Els sindicats estudiantils, i jo mateix, en inici obviem l'origen dels problemes i simplement veiem que aquest sistema de crèdit europeu (aquest sistema docent) obliga a que els estudiants ho siguem a temps complet. Ja no podem treballar si volem aprovar. Això vol dir que les classes mitges baixes i les baixes, que fins ara s'han distingit per una encomiable compaginació d'estudis i treball per poder pagar la universitat, no podran pagar-se la matrícula. Si ho unim al mal sistema de beques que patim, concloem que només les classes altes podran anar a l'ensenyament superior. Per tant Bolonya és elitista. Ho sento, al final m'haig de repetir en les conseqüències de Bolonya, però al final sembla inevitable per una bona comprensió de l'afer.

D'altra banda, Bolonya diu que caldria potenciar els estudis que siguin rendibles pel mercat. Per tant, molts estudis se suprimirien i els coneixements serien els que volen les empreses i no des d'una òptica humanística, aquells que calen per saber d'una matèria, al marge de sortides professionals. Ara bé, ja avanço que això ho decideix cada estat i cada universitat.

Finalment, incentiva a les universitats a competir entre si, la qual cosa farà que les investigacions i el finançament siguin en molts casos privats i s'acabi perdent el caràcter públic de la universitat.

Tot això és cert? Sí, al menys al nostre país. Els estudiants, en aquell moment vam analitzar correctament causes i efectes, però vam obviar l'origen legal d'aquests problemes. Vam culpar de tot a Bolonya, a la directiva europea, i allà vam començar la nostra batalla. Però passat el temps cal que enfoquem les batalles allà on tenen l'origen legal, com veurem més endavant.

Mal em pesi, mal ens pesi, cal que ho admetem: el sindicalisme estudiantil és feble i mai des de la democràcia ha aconseguit parar una reforma legislativa si no ha comptat amb el suport dels sindicats laborals de professors. I aquí no ha estat una excepció. No hem parat Bolonya, ni la pararem. Al menys si entenem Bolonya com la directiva europea que van aprovar els ministres d'educació dels estats membres, i com si la seva anulació solventés de cop tots els mals dels quals culpem a Bolonya i que afecten avui dia la universitat.

Aquí voldria establir un petit parèntesis pe fer un anàlisi de país sobre el nostre sindicalisme estudiantil. Mentre Bolonya encara s'anava redactant a les institucions europees, la UE tenia un interlocutor reconegut que representava els estudiants: l'ESIB (European Students Information Bureau), que actualment s'anomena ESU (European Students Union). El sindicat europeu d'estudiants. Allà, els sindicats de cada país van analitzar que podia afectar al seu col·lectiu amb la reforma i al seu país en concret. Van fer un magnífic document, que si bé era un pèl tou, estava treballat. Doncs bé, cap sindicat d'estudiants català en forma part. El nostre país es va quedar sense veu davant la UE. I que consti, ja que estem en marcs estatals, que Espanya tampoc en va tenir de veu en aquest document, doncs en aquell moment cap sindicat espanyol n'era membre, i a dia d'avui, sols en forma part una mena de coordinadora espanyola de representants d'estudiants que té menys estructura que el més petit dels nostres sindicats d'estudiants i llur poder és nul.

Quan Estudiants en Acció (els poso sempre d'exemple perquè és on he militat i on he desenvolupat el meu activisme estudiantil, i sobretot on més m'he format) va participar a la TIOJ (Trobada Internacional d'Organitzacions Juvenils), la versió ampliada del que inicialment només havia de ser la Trobada Internacional de Sindicats d'Estudiants, la majoria de sindicats de la resta d'Europa ens preguntaven: "Quin problema teniu amb Bolonya?".

I clar, ells en tenien pocs, perquè, especialment els nòrdics, tenien uns sistemes de beques i de rendes estudiantils que els permetien estudiar a temps complet sense treballar. Tot el seu debat girava entorn la filosofia (servei de les universitats a les empreses?) i a la pedagogia (tres anys de grau o quatre? Competències professionals? Quines assignatures cal cursar a la carrera?). Fixem-nos a més que la gran oposició estudiantil a Bolonya a Europa s'ha produït al Mediterrani: Portugal, Espanya (amb nosaltres a dins per desgràcia i per ara), Itàlia i Grècia. França (amb permís dels occitans per no distingir-los) també n'ha tingut algunes, sobretot perquè un país tan gran que està a la croada del nord i del sud d'Europa, de l'Atlàntic i del Mediterrani, se les menja totes.

Aquells sindicats d'estudiants de la TIOJ feien sana enveja, perquè feien allò que ha de fer un sindicat d'estudiants: debatre sobre model pedagògic i defensar els seus interessos al marge de la macroeconomia. La funció de tot sindicat per definició és defensar els interessos del seu col·lectiu. De fet les patronals no són més que els sindicats de l'empresariat. Però els estudiants ens trobem que quan hem de defensar els nostres interessos no hem de mirar només pels diners o la continuïtat dels nostres llocs de treball (en aquest cas, els nostres llocs d'estudi), si no que tenim un component pedagògic. Nosaltres hem de participar en que és millor que se'ns ensenyi i com, perquè d'això en dependrà el nostre futur laboral en molts casos. I també perquè hem de garantir que qui estudia per plaer rebi tots els coneixements al marge de la seva rendibilitat empresarial.

Als Països Catalans no podem desentendre'ns de la macroeconomia quan parlem de Bolonya, perquè sense finançament i sense beques Bolonya és efectivament, la fi de la universitat. Però, realment és Bolonya, o hi ha coses que no tot és Bolonya? No hem quedat que Bolonya només era un model educatiu? Un model pedagògic?

Cal doncs que els estudiants separem el debat sobre la pedagogia del debat del finançament, del debat sobre l'estructura de govern de les universitats i del debat sobre el nombre de convocatòries o les carreres que s'oferten. Unir-los és perdre la batalla, com diu un bon company i amic, en Jordi Domènech.

Bolonya ja està aquí. El <<NO A BOLONYA>> ha caducat com un iogurt. Dir *NO a Bolonya*, sense desglossar, sense matissar, és menjar-se totes les coses negatives que l'Estat, les universitats i la pròpia Generalitat han intentar colar aprofitant la moguda. I de fet ja és el que volien, tenir una excusa prou forta com una confluència europea per encabir-hi els seus desitjos més ocults al voltant d'aquest món, de tal forma que tota oposició en bloc al procés es veïés esclafada per la pròpia grandària del mateix. Se'n diu xoc psicològic.

Donat que Bolonya hem quedat que ja és aquí (el 2009 tots els plans d'estudis han d'estar adaptats), anem a destriar el gra de la palla per tal que els estudiants puguem

seguir lluitant i aconseguim victòries pel nostre col·lectiu. Aquí és on els estudiants vam fallar al seu dia i que de mica en mica anem adonant-nos-en de la realitat.

Pel que fa a la pedagogia, els plans d'estudis de cada carrera s'estan decidint als consells d'estudis i als departaments universitaris. Els Consells d'Estudis són òrgans on els estudiants hi tenim el 50% de la representació, però on per avorriment, manca de temps i altres factors acumulats durant anys, hi anem poquet. Tantes manifestacions per veure que ens ensenyaran, per que les empreses no hi posin cullerada, i resulta que això, enlloc de decidir-ho Bolonya, ho decideix la nostra facultat. Aquests nous plans d'estudis s'han convertit en autèntiques batalles campals entre departaments, en un mercat persa, on cada professor pugna per tenir més hores de la seva matèria que el del costat, perquè això vol dir més classes, més sou, més investigació per ell. La pedagogia ja no importa per ells, perquè s'hi juguen el pa. Abans hi havia uns plans d'estudis, reformats l'any 1994, que van provocar exactament el mateix, i un cop fets, i va haver certa pau social entre el professorat. Ara tornen a la càrrega. L'Estat –per ara l'espanyol– és qui marca unes competències mínimes que haurien de tenir els qui exerceixin la professió X. Al marge d'això, la resta depèn de les universitats, fins al punt que Veterinària pot dir-se “Salut animal” a Barcelona i “Medicina Zoològica” a Sevilla. Un apunt aquest que també ens ha de fer veure fins a quin punt Bolonya, la de debò, és poca cosa i això de la convergència europea, la idea bona de tot plegat, és queda tremendament curta.

Un cop l'estat va decidir això, cosa que va decidir junt amb els rectors a la CRUE (Conferència de Rectors de les Universitats Espanyoles), que havien de defensar postures adoptades al claustre de les respectives universitats, on els estudiants, poquets, també hi érem i on també podíem parar el cop. Aquí els estudiants ja vam estar més atents i la majoria pressionàvem per un model de grau semblant al que faran a la resta d'Europa, de tres anys de grau més dos de post grau, però finalment Espanya va adoptar el 4+1, malgrat l'oposició i tot de la Generalitat. Aquí potser no vam vèncer però vam veure on es lliurava la batalla. Als claustres i a la CRUE. Podem dir que tenim més o menys poder en aquest òrgan, però vam estar on tocava i no mirant a Brussel·les.

Doncs bé, els estudiants, en aquest any que queda, ens hauríem de dedicar en cos i ànima a participar del procés d'elaboració dels plans d'estudis nous abans que les universitats els enviïn a Madrid per ser validats pel Ministeri d'Educació i Ciència. El problema rau en que la cosa no es lliura només al Consell, si no als despatxos, sobretot als despatxos. I saber fer despatxos a la universitat no és gens senzill. I sobretot, requereix molt de temps i molta disponibilitat, i molts contactes. I d'això els estudiants no n'anem sobrats. Ells també usen les seves armes, és lògic. Però reprenent el fil de la qüestió, recordem que la pedagogia de Bolonya és lluita a l'aula del Consell d'Estudis, no a ves saber on d'Europa i tot en un pack.

Un altre exemple seria la segona convocatòria d'exàmens. Cert que Bolonya, i aquí sí en té culpa l'ECTS, diu que hi ha un ensenyament d'avaluació continuada. Però malgrat tot i seguirà havent examen final en molts cassos al marge dels treballs i pràctiques. Si n'hi ha un... per què no n'hi poden haver dos com ara? Pots exigir pràctiques a l'alumne i un examen, i si falla l'examen, deixar-li repetir només l'examen. O no? L'oposició a seguir amb això és una incomprensió per part del professorat (aquí sí que el tenim com a rival) a aquesta segona prova, i també a una certa ganduleria,

doncs evidentment no fer-lo és menys feina per ells. D'altra banda no han canviat el xip, i si bé aquesta prova els treu alumnes amb l'actual sistema perquè molts estudiants no van ni al primer examen, amb l'ECTS això no serà així i no ho han entès, o no ho volen entendre. A la UB, els estudiants, aquest cop sí nosaltres solets, vam aconseguir, a través de les Comissions de Política Acadèmica i del Claustre, que es prorrogués un any més la segona convocatòria. Doncs seguim lluitant ara perquè fins i tot amb ECTS hi hagi segona convocatòria o que els crèdits de permanència no siguin tant durs! Aquí sí que podem guanyar. Una altra cosa que no fa Bolonya però que s'excusen en ella per aplicar-la! De nou la crítica concreta i propera pot dur-nos als estudiants a fer una altra Bolonya diferent i més humana. Més pels estudiants.

Acabar dient, que mirat fredament, el mètode d'ensenyament de Bolonya és més dur. Deixa menys temps lliure i per això no agrada a molts estudiants. Però per aprendre, no dubto que és millor. En aquesta part, amb que el sistema d'ECTS i els nous plans d'estudis garantissin que l'ensenyança alternativa, les xerrades i la participació social de l'alumne a la universitat també és valorable i és un mitjà d'aprenentatge, com de fet passa als USA (no tot ho havien de fer malament), ens podríem considerar satisfets.

Aclarida la part pedagògica, **ANEM ARA A LA POLÍTICA**, encara que també toqui la pedagogia segons com ho mirem. Es diu que "**Bolonya suprimirà ensenyaments si no són rendibles pel mercat laboral**". Bé, és veritat. Però és el Procés de Bolonya qui fa això? No. És l'Estat Espanyol! Bolonya només diu que cal tendir a això. Però qui decideix com si tendeix és cada estat. Per què creieu que es va voler suprimir filologia catalana i englobar-la dins una carrera de filologies romàniques, mentre que el castellà havia de seguir gaudint de la seva pròpia carrera diferenciada? Creieu que és més rendible per l'actual mercat laboral un filòleg en hispàniques que un en llengua catalana? L'estat va voler aplicar un desig ocult que tenia emparant-se en una macroreforma i excusar-se en ella. "*No és espanyolisme ni anticatalanisme, és Convergència Europea*" deien els molt sarcàstics. I el mateix els passava als companys d'Història de l'Art, la qual volien convertir en un post grau d'Història, quan és evident que Història de l'art no és història, si no bàsicament estudi de l'art i una no és especialització de l'altra. Aquest darrer cas si va ser un intent d'aplicació de la filosofia Bolonya. Demuestra això que Bolonya és dolenta? No, perquè aquest cop sí –i com sempre amb l'ajut dels sindicats de professors- els estudiants vam parar l'embestida i tant filologia catalana com història de l'art tindran el seu propi grau. Per tant Bolonya no és ni bona ni dolenta malgrat tingui una tendència, si no que els qui l'han d'aplicar són els bons o els dolents. Bolonya només és l'excusa, dolenta, això sí.

Tornem-hi: en aquest cas els estudiants vam passar del genèric "No a Bolonya", malgrat que aquest lema presidia les manifestacions que es van fer, a un <<NO>> rotund a una determinada forma d'aplicar Bolonya en un tema molt concret. I vam guanyar. Aquest és el camí que cal que seguim doncs a partir d'ara. Cridar ben fort que NO a coses ben concretes i que no les marca Europa si no poders molt més propers en els quals si ens centrem en una demanda podem guanyar, mentre que sí anem a pel No genèric no sabrem ni cap a on cridar ni per on caurà. D'aquí que trobi que el lema més adient és, i permeteu-me que ho digui per segon cop en aquest article: "Una altra Bolonya és possible ; Bolonya sí però no així". Lemes pels quals, per massa poc "revolucionaris", al sindicat estudiantil on milito no se'l va deixar entrar a la PMDUP (Plataforma Mobilitzadora en Defensa de la Universitat Pública). La revolució

no és dolenta, però té el seu moment. I pel que fa a Bolonya, o es feia al principi de tot o es fa a la propera reforma, abans que es plantegi i tot, però no ara.

Seguim amb la POLÍTICA. En aquest cas la macroeconòmica, perquè aquí hi ha la mare dels ous del procés, especialment als Països Catalans. Anem per parts: Bolonya en si mateixa no privatitza res. Que els graus, els postgraus o els màsters siguin a preu públic és una cosa que només depèn de l'estat. Enlloc de la directiva europea es diu "això és públic i això no". De fet donem algunes coses tant per sentades que oblidem de la seva debilitat. Que avui dia les llicenciatures i diplomatures siguin gratuïtes no ho diu cap llei. Ho són perquè l'estat de dret així ho va considerar al seu moment. De fet sí que ho diuen diversos documents de rang legal, igual que diuen quines taxes hem de pagar cada any i quin percentatge ens paga l'estat del total de l'estudi. El que em vinc a referir és que no és un dret constitucional. Demà podria governar el partit liberal i dir que la universitat, amb o sense Bolonya, tant és, te la pagués tota tu i que es carrega la universitat pública, ja que per dret constitucional i internacional, només és obligatori que l'ensenyament gratuït sigui el primari o obligatori. Ni tant sols el batxillerat se'n salva i també podria ser privatitzat.

La batalla per la pública és doncs una batalla al marge de l'EEES. És una batalla que hem de tenir sempre present. I més a Catalunya, on el finançament rau en bona part de la Generalitat, però on tots sabem que aquesta està espoliada. Amb un dèficit del 9% del PIB, tot plegat repercuteix sobre les nostres universitats, que tenen un dèficit econòmic galopant, que en el cas de la UB augmenta cada any en 30 milions d'Euros. Davant aquesta situació, els rectors recorren al finançament privat, i ai las! és on comença l'autèntica privatització universitària. S'investiga allò que les empreses volen. Fins cert punt és normal, ja que aquestes investigacions després han de repercutir en la societat a través d'elles, però i si com va passar a la UPC, resulta que qui finança és una empresa que fa helicòpters militars? Podem frenar això els estudiats des del Claustre? Sense els professors no. I ells, que ideològicament estan d'acord amb tu (i això a un sindicalista el descol·loca), no tenen més remei que accedir-hi, perquè és o això o declarar en bancarota la universitat, i explica-ho als alumnes, a la societat i a tots els que hi treballen. I et poses al seu lloc i els entens. I entens també que igualment cal evitar-ho. En un país normal miraríem com obtenir més recursos pel finançament, però als Països Espoliats ja els tenim aquests recursos. Simplement se'ls queda el veí, i això cal denunciar-ho. És aquí on el discurs independentista entra i ha d'entrar a les aules. No sols per la llengua. I no sols per ideologia. Quan entra a les aules, si ho fa des del sindicalisme, ha de ser per explicar als estudiants que això els beneficiarà, i no sols això, si no que a més no hi ha més remei. Igual que amb les beques, que serien la solució a l'elitització que provocarà el Pla Bolonya, essent el 18% d'estudiants de l'estat només rebem el 9% de les beques, i això que segons una sentència de Tribunal Constitucional l'estat hauria de territorialitzar el fons per les beques. L'únic que ha fet però és territorialitzar la selecció de qui la mereix i qui no a partir dels seus paràmetres. La tramitació vaja. Però els diners, a la caixa única. Com sempre. Fins i tot una renda bàsica estudiantil, subjecta o no a resultats acadèmics i que l'estat es podria permetre, no serviria de res si es paga, com passa amb les beques Erasmus i Sòcrates, el mateix a un de Barcelona que a un de Lugo, amb nivells de cost de la vida absolutament diferents.

Bolonya, que d'això tracta l'article, no privatitza. En tot cas obre la porta a que els governs ho facin. I el nostre govern i els nostres rectors no és que vulguin, és que s'hi

estan veient abocats, i de moment això cal evitar-ho, ni que sigui amb lleis que limitin el finançament privat, mentre solventem l'autèntic gran problema. Altres coses a fer serien racionalitzar on i quan oferim ensenyaments. No cal que oferim el mateix ensenyament a cinc llocs diferents dels país. És més barat pagar beques de mobilitat i residència que mantenir infraestructures universitàries duplicades.

En tot cas, Bolonya, accelera el procés, perquè el nou model educatiu requereix més professors perquè els grups són més reduïts, així com més hores de dedicació del professorat i més material didàctic. I això val diners. I això accelera el dèficit de les nostres universitats. I evidentment als rectors els entra el pànic. Vosaltres no voldríeu ser els rectors d'una universitat l'any que fa fallida o la privatitzen del tot, oi? Per això la privatitzen de mica en mica. Per veure si amb sort no els toca a ells completar el procés. Aquesta és una batalla que ja no és dels estudiants. És del país. Però no del país contra el Pla Bolonya, si no contra l'espoli fiscal. Bolonya ja hem dit que només és un accelerador, i que ha Suècia està travat i no dona problemes. És la lluita de tota la comunitat universitària, de tots els partits, de tota la societat civil catalana, de tots els ciutadans del país contra l'espoli fiscal. Bolonya només pot ser l'excusa dels liberals per privatitzar, però l'autèntic culpable ara mateix és diu Espanya. Hem de lluitar per postgraus públics. I fins i tot màsters públics. Però siguem conscient d'on rau el problema. El més greu de tots.

Més sobre política i de qui és la culpa de tot el que darrerament passa a l'àmbit universitari: el català! Bolonya és sense dubte un procés internacionalitzador. Ho és per nosaltres i pels holandesos, que tenen el mateix nombre de parlants de la seva llengua que nosaltres de la nostra. Sovint hem dit que Bolonya posa en perill el català perquè farem màsters en anglès i perquè volem que vinguin professors i alumnes d'arreu, ja que per això es feia una "convergència europea". Això sembla una broma, començant perquè degut als manetes que l'estan aplicant a cada estat, això de convergència en té poquet i caldrà polir-la molt i molt (quan podrien haver-ho fet bé des d'un principi). Evidentment quan sentim als espanyolistes del nostre país i dels del país veí dir aquestes coses els estudiants, i la societat en general tendim a pensar: *"Merda de procés de Bolonya! Ara Europa vol acabar amb nosaltres!"*. És normal pensar-ho, però no és així. Aquí és on la Generalitat té la paella pel mànec i les universitats els fogons.

Els espanyolistes volen crear de nou allò que en dic el xoc psicològic de Goliat (demano als psicòlegs que em disculpin per no saber el nom científic d'aquesta sensació i haver-la rebatejat). Si creus que el teu enemic és gran, et desanimas. Ells no et fan creure que lluites contra una càrrega més de l'espanyolisme per eliminar la nostra cultura, si no contra un bloc homogeni i monolític a tota Europa que diu que has de prescindir de la teva llengua el màxim possible a la universitat i que si ho vols evitar has de convèncer 27 països de la Unió Europea. En definitiva, un trauma només de pensar la feinada que és això.

Doncs de nou és erroni. La Generalitat té competències, poques però suficients en aquest cas, i només desenvolupant el ja famosíssim a la comunitat universitària article 6.4 de la LUC (Llei d'Universitats de Catalunya) pot obligar als professors, funcionaris estatals, ha haver de saber parlar català per ser catedràtics. Això de fet ho pot obligar també la LOU, però no siguem il·lusos, no ho faran (de fet es va reformar fa poc i no ho van voler fer) i també ho poden fer les universitats per iniciativa pròpia, amb el risc

de que els inicien demandes per part de professors exclosos dels processos selectius i amb el risc que com han fet l'UAB i la UPF, es despengin en 24 hores d'acords presos al Consell Interuniversitari de Catalunya en aquest sentit. Aquí els estudiants ens toca, si volem frenar aquesta mala interpretació d'aquest mal aplicat Pla Bolonya, ser durs amb la Generalitat, i sobretot, molt exigents i molt pesats, tot buscant complicitats entre professors i institucions senceres com la UB, que en aquest cas està fent doctrina i actuant amb molt de coratge. També ho ha fet la URV, que ha dit que amb Bolonya, si curses tota la carrera aquí, o domines el català al finalitzar o no tens títol. Aquesta i moltes altres mesures són les coses que pel que fa l'àmbit de la llengua a la universitat hem de reclamar i proposar, més enllà del genèric no a Bolonya, perquè Bolonya no parla en cap moment de la llengua catalana ni per bé ni per mal.

Concloem doncs que Bolonya pot tenir plantejament genèrics millorables, però que de fet són per si sols innocus. Bolonya es converteix doncs, gràcies a un simple mal redactat i poca ambició europeista dels seus impulsors en una excusa perfecta perquè cada país, cada institució, cada col·lectiu i cada lobby pressioni en una gran batalla per fer de la universitat allò que sempre havien volgut i mai havien sabut com plantejar, el que no és motiu per si sol per culpar-ne Bolonya, si no a totes aquestes mans negres que per darrera intenten cometre el crim sense tacar-se les mans.

Ara als estudiants ens toca ser vius i plantejar batalles i no una guerra. Fer el mateix que fan ells però per als nostres interessos i les nostres idees. Quan haguem guanyat moltes batalles, la victòria en la guerra per assolir una universitat pública, gratuïta, catalana i de qualitat estarà més a prop. Algunes batalles són fàcils i properes. Altres molt més llargues i on haurem de buscar aliats. Però cal que entenguem la filosofia per a sortir beneficiats de tot el procés, per poder parar realment el cop que diuen que és Bolonya, i convertir-lo en un punt a favor nostre. És o això o bé que els catalans ens decidim d'una vegada i ens independitzem demà.

Si el contingut de les carreres es planteja al consell d'estudis, si el finançament i la gratuïtat de l'ensenyament depèn de l'estat i de si ens espolien o no, quan si les carreres s'eliminen o no depèn també de l'estat, si la llengua catalana a la universitat depèn en gran part de la Generalitat, si la segona convocatòria d'exàmens i els crèdits de permanència depenen dels claustres universitaris... de què culpem a Bolonya? Perquè aquest <<pack únic>> i insalvable?

Al Consell d'Estudis el que és del Consell. A la Universitat el que és de la universitat. I al govern el que és del govern. En definitiva: **Al Cèsar el que és del Cèsar i a Bolonya el que és de Bolonya.**

Si no, ens equivocarem de nou.

Alexandre Figueres

Membre del Claustre de la UB